

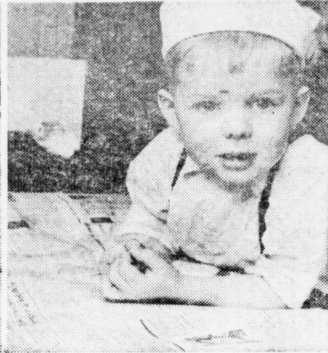
Adam og Eva

— Kan du læse?
— Næh.

— Ja, så må vi altså til at lære det.

... for der står selv her i avisen ...

... et det er for galt med alle de analfabeter.

KUN OM FREDAGEN

FORTSAT FRA MIDTERSIDEN

— Takket være Troels' stål-satte karakter, sluttede Helge. Kedlen fløjtede, og Helge forsvandt om bag forhænget.

— Hvad bestiller I så alle de andre dage? spurgte Norma hen til Troels.

Han sænkede guitaren og så forbavset op på hende. — Bestiller? Vi lever! Og vi mærker, at vi lever, for vi har tid til at mærke det. Vi udvikler en bevidsthedstilstand, i hvilken verdens skønhed bliver oplevet. Vi går rundt og fornemmer en masse, der er meget værdifuldt. Vi læser, snakker, filosoferer, spekulerer over verdensgæderne. Vi er altid i aktivitet. Men den form for dovenskab, som vi praktiserer, nyder ingen respekt i det moderne samfund. For vi kan jo ikke fremvise resultater af vor aktivitet.

— Har I heller ikke lyst og tjene lidt flere penge? Nu kan I se, I har ikke engang til et rundstykke.

Troels smilede. — Skal jeg fortælle dig en sandhed, sagde han. Den materialistiske tilværelse bygger på illusioner.

— Nå ja, og hvad så, svarede Norma mut.

Troels begyndte på sit tema igen.

— I er et par slemme originaler begge to, sagde Norma.

HELGE var ved at skære rugbrød, da morgenposten bragte et brev, adresseret til ham. Afsejderen var et bryggeri i provinsen.

— Læs højt, forlangte Troels. Meddelelser fra bryggerier må betegnes som fællesanliggender.

Helge læste: »Jeg havde fornylig lejlighed til at se Deres dejlige billede ARBEJDE. Den livsbekræftende arbejdsglæde, der strømmer ud fra billedet, gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg indbød den samlede bestyrelse for vort bryggeri til at besøge billedet, og man var enig med mig i, at De ville være den

rette mand til en opgave, som jeg hermed har fornøjelsen at indbyde Dem til, og hvortil vi længe har søgt den helt rigtige kunstner.

Troels og Helge udvekslede alvorlige blikke. Norma slog begejstret hænderne sammen. — Nej! udbød hun, en stor opgave til dig!

Helge læste videre: »I vor tappehal har vi en stor nogen vægflade på 180 kvadratmeter, som vi ønsker dekoreret med et motiv, der på en eller anden måde

har forbindelse med ølbrygning, men ellers har kunstneren frie hænder. Jeg beder Dem snarest sætte Dem i forbindelse med mig, så vi kan drøfte sagen, idet jeg dog allerede her skal oplyse, at vi vil tilbyde Dem et honorar på kr. 25 — at betale med halvdelen straks, og resten, når opgaven er tilendebragt.

— Står der 25 kr.? spurgte Troels.
— Lad mig se — næh, det er 25.000 kr.
— Jeg kunne heller ikke forstå det, sagde Troels.

— 25.000! hvinede Norma. Er du ikke helt ude af det?

— Næh, hvorfor det?

— 25.000! Det er jo fuldstændig fantastisk!

— Ja, det er mange penge, indrømmede Helge og nikkede

eftertænksomt. Jeg aner ikke engang, hvordan 25.000 ser ud. Hvor meget fylder sådan en sum egentlig. Jeg mener omsat i noget håndgribeligt.

Troels sagde: — Du ved, den lille dåse sild, vi købte forleden. Den kostede ca. 1 krone. Forestil dig, at du købte 25.000 dåser og stablede dem op her i værelset, så har du et billede af, hvor meget 25.000 kr. fylder.

— Ja, for pokker. Kunne de overhovedet være her, alle dåserne?

— Jeg tvivler, sagde Troels. Bordet og sengene måtte i hvert fald ud.

Norma stirrede vildt fra den ene til den anden. Der var panik i hendes øjne, da hun spurgte, om de havde tænkt på at købe sild for alle pengene.

— Jeg har overhovedet ikke tænkt på at modtage det tilbud, svarede Helge roligt.

— Er du vanvittig? skreg Norma. Siger du nej til 25.000 kr.

— Ja, uden at blinke. Min frihed eller min dovenskab, hvad du nu vil kalde den, kan ikke købes for hverken 25.000 kr. eller noget andet beløb. Heller ikke den erkendelse, vi er kommet til, at penge er roden til alt ondt. Vi ved, at vi er lykkelige uden de penge. Men vi ved ikke, om vi bliver lykkeligere med dem. Det er sådan vores livsfilosofi.

NORMA gik tre skridt tilbage og så på dem, som om de var farlige. — I er fra forstanden, sagde hun. Jeg er ramiet ind i to sindssyge. Jeg havde aldrig turdet gå med dig hjem i aften, hvis jeg havde vidst det her. Jeg har været alene med to sindssyge hele natten.

Helge trak på skuldrene. Så satte han sig på sengekanten hos Troels og kiggede i brevet. — Hvad skal jeg svara ham? spurgte han. Hvis jeg bare skriver, at jeg ikke er interesseret, forhøjer han summen, og så er vi lige vidt.

Troels tænkte sig om. Lidt efter sagde han: — Skriv, at du desværre ikke kan påtage dig opgaven, fordi du er ivrig og organiseret afholdsmænd. Deri ligger, at du er medlem af en afholdsslog, måske endda formand.

Helge grinede ved tanken. — Det er en god idé, sagde han. Det er et standpunkt, han må respektere.

Han så hen på Norma. Hun var ved at tage sin frakke på.

— Går du? spurgte han.

— Ja, jeg vil ikke være sammen med sådan et par gale mennesker, råbte hun.

— Jamen morgenmaden. Den er færdig nu.

Jeg skal ikke nyde noget. Jeg har fået nok.

Og så smækkede døren efter hende.

— Hun var ellers meget sød, sagde Helge.

— Hun var dum. Hun forstod ingenting, erklærede Troels.

— Nu skal vi have vores te, sagde Helge og rejste sig.

Troels lagde guitaren tilside og steg ud af sengen. Helge skar rugbrød igen og satte der-efter to kopper frem. Pludselig vendte han sig mod Troels.

— Du, sagde han, oven på den her forskrækkelse, sku' vi så ikke

Hvad er du nu ude på? spurgte Troels mistænksomt.

Jeg er slet ikke i stødet i dag. Efter det her pengevrøl.

— Det kan såmænd godt være, vi ikke får bestilt så meget i dag, medgav Troels. Vore cirkler er blevet forstyrret. Godt, så lad os for en gangs skyld.

Da de sad ved teen, sagde Helge: — Er der noget så vidunderligt som sådan ganske uventet at få en fredag? —

erasmus.

det min far

NÆSTEN ingenting er som i gamle dage mer, sa'e min far i morges, fordi nu har onkel Nulle i Grenå været brandmand i 100 år snart, og nu kommer han nok her over på kursus, fordi han ska' vær' frømand og røjdykker og køre jul og påske måske i år, hvist Jenny si'r det. Og vi er lige ved Enghavevej så han ikke ska' med sporvogn og S-tog og kommer galt af og for sent te' brandalarm og ikke får lært noget og ta' med hjem te' Grenå.

Bare han klarer den, sa'e min far, for nu er tiden gået og det ikke mere med og hive i håndsprøjten og drikke kaffepunser med bønderne og rense deres ajlebeholdere for skit og travler med sugekurven gratis. Går ikke mer'. Ka' de ikke klare ildebranden, ringer folk sgu' te' Falck for og bli'e reddet på abonnement.

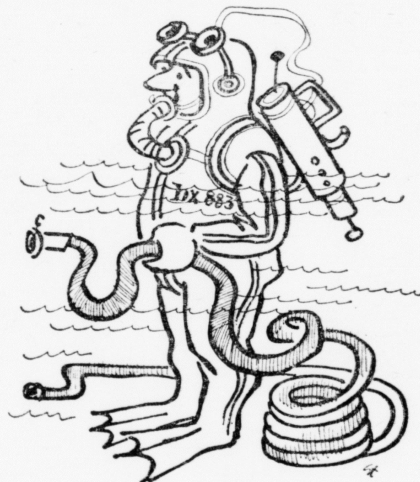
Det brander da ikke altid i såd'n en lille køn by, sa'e min mor. Brandmændene ska' da osse passe deres have og arbejde, og konerne er glade fordi de er hjemme og ikke ude og svine sig te' og få

brandsår og håret helt svedet i kanterne, fordi hjelmen hænger derhjemme i gangen.

Herovre kommer han sgu' ikke te' brand, sa'e min far, fordi det bar' huse te' 4 sal og Bellahøj og rådhusårnet. Vi ka' ikke ha' han går og bli'r smadder svimmel og ve' hjem midt i det hele med røjdykkerdragt på og invitation te' frokoster og middage med branchefen og dejlige telefonfonder. Han kommer i morges med Hundestedfærge.

Så ska' vi allesammen ned og hente ham på banegården, når han kommer op ad trappen. Så tror han nok her er marked, når han ser alle de mennesker, der ska' med linje 16 og står og glør på Frihedstøtten, sa'e min mor. Det bli'r skægt.

Og på søndag er det fastelavn, sa'e min far. Så ka' han måske få præmie og bli'e tøndekonge nede i gården, hvist han ta'r sin hjelm på og si'r lissedan som når der udrykning i Grenå.

WEEKEND

A-PRESSENS SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Farmagsgade 49
København K
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Corydon

Lay-out:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rishøj